

der utilsigtet bliver sået tvivl om det principielle i vores samarbejde.

Kamal Qureshi (SF):

Jeg fik overhovedet ikke noget svar fra statsministeren på mit spørgsmål. Jeg spurgte helt præcist, om statsministeren vil sikre, at homoseksuelle danske borgeres rettigheder i den danske skattefinansierede folkekirke bliver varetaget på lige vilkår med alle andre. Det er i øvrigt en kritik, som Venstres Ungdom har rejst.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg kan forstå, at statsministeren intet problem har, når hans ministre skal have godkendt, hvad de mener, hos de eventuelle interessegrupper. Skal det forstås på den måde, at statsministeren ville synes, det var helt i orden, at sundhedsministeren skal blive enig med lægerne om, hvad sundhedsministeren mener, når der er uklarhed og problemer, og at forsvarsministeren skal blive enig med forsvarets personale om, hvad forsvarsministeren mener?

Er det virkelig en statsministers opfattelse, at ministre ikke af sig selv er i stand til at melde klart og konsistent ud, hvad de mener, men at de hele tiden skal hen til en interessegruppe og være enig med den om, hvad det er, ministeren mener, fordi der er skabt så stor tvivl og så stor usikkerhed, at ministeren ikke af sig selv er i stand til at udrydde den usikkerhed? Er det virkelig tilfredsstillende for en statsminister?

Ole Stavad (S):

Jeg sad noget spændt og ventede på svaret på hr. Søren Krarups spørgsmål, som jeg synes var væsentligt. Var statsministeren enig? Det er da muligt, vi får det i næste runde.

Men jeg synes, det er noget foruroligende, vil jeg godt sige, med det forløb, der har været. Det er jo ikke noget, der kun har skabt megen opmærksomhed i oppositionen, men bredt i samfundet, når Venstres formand for Kirkeudvalget er nødt til at udtale sig offentligt og udtale sig meget stærkt, og når den konservative gruppeformand er nødt til at råbe vagt i gevær og sige, at det her kan vi ikke leve med.

Så ender det jo nærmest fra statsministerens side med en ros til kirkeministeren, og det endda på baggrund af, at det jo ikke er påstand mod påstand, men at der har siddet en flok biskopper, som er blevet enige med kirkeministeren, hvorefter kirkeministeren offentligt udtaler sig i pressen og løber fra alt det, hun har sagt.

Er det virkelig tilfredsstillende, statsminister? Har vi ikke et fælles ansvar for at sørge for, at der er en arbejdsdeling mellem folkekirken som kirke og statens rolle i denne sammenhæng? Og kirkeministerens rolle er jo statens.

Søren Krarup (DF):

Jeg vil lige sige, at det hele er en storm i et glas vand, og at det politiske flertal, man mener der er i Kirkeudvalget imod kirkeministeren, aldeles ikke eksisterer. Jeg er fuldstændig overbevist om, at hvis der kom en virkelig debat om sagerne, der ikke kun kørte på avisoverskrifter, ville der være støtte til kirkeministeren.

Så jeg vil stille det spørgsmål – for jeg skal jo stille et spørgsmål: Er statsministeren ikke enig med mig i, at i den folkekirkelige debat findes der intet mere modbydeligt end udtrykket »den professionelle kirke«? Enhver kirke, der først bliver professionel, og jeg kan også sige biskopper, der bliver professionelle og tror, at de repræsenterer kirken, repræsenterer det sande evangelium – ja, det er noget katolsk. Det er i modstrid med evangelisk-luthersk kristendom, og derfor vil jeg spørge statsministeren, om han ikke vil rose kirkeministeren for, at hun så åbent taler imod den professionelle kirke og dermed taler ikke blot folkekirkens, men den evangelisk-lutherske kirkes sag.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Fru Karen J. Klint udtrykte sin betænkelighed ved, om alt dette her ikke kunne anfægte den enestående folkekirkelige ordning, vi har i Danmark.

Jeg har forstået, at det er dét, der ligesom var ærindet for at rejse debatten her, og jeg vil godt sige – faktisk i forlængelse af det, som hr. Søren Krarup er inde på – at det, der jo kendetegner den danske folkekirkelige ordning, netop er, at der er ingen enkeltperson, ingen myndighed, ingen synode, intet, der kan kaste sig op til at være den, der udtaler sig på folkekirkens vegne. Det er jo netop det ægte danske i den folkekirkelige ordning, det skal vi værne om, og derfor skal vi også værne om, at der kan være en fri og åben debat, som også en kirkeminister kan åbne.

Kl. 13.35

Det er dog en utrolig følsomhed, der er her. Vi lever i et frit og åbent samfund, hvor enhver skal have lov til at føre en debat, og derfor må jeg sige, at jeg ser overhovedet ikke noget som helst problem i denne sag.